

Μερικά Επίκαιρα Πολιτικά Ζητήματα (Μπροσούρα)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτή η μπροσούρα εκδόθηκε από το [Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου](#) το 1931 στη Λεμεσό.

Η παρούσα έκδοση είναι αναδημοσίευση στο περιοδικό [Εντός των Τειχών](#), στο [Διπλό Τεύχος 39-40](#), του Μάρτη του 1989.

Περιεχόμενο

Μερικά Επίκαιρα Πολιτικά Ζητήματα

η οικονομική κρίση και η τοπική κυβέρνηση

Ο εναρκτήριος λόγος του Κυβερνήτη της Αποικίας που είδε τελευταία το φως αναγνωρίζει επί τέλους την ύπαρξη κρίσης και στη Κύπρο, ως αποτέλεσμα «της σφοδρός οικονομικής θύελλης» που «εξερράγη καθ' όλον τον κόσμο».

Τα στοιχεία που δημοσιεύονται στο λόγο αυτό πιστοποιούνε αρκετά καλά την ύπαρξη της κρίσης.

Η παραγωγή των δημητριακών το 1930 είναι μικροτέρα από την παραγωγή του 1929 ενώ οι προβλέψεις της παραγωγής για το 1931 είναι ακόμα χειρότερες. Η χρήση χημικών λιπασμάτων έχει περιοριστεί, όπως και η σπαρμένη έκταση. Οι ιδιοκτήτες γης, προπάντων οι τσιφλικάδες και τα μοναστήρια άφησαν άσπορα τα χωράφια τους και τα νοικιάσανε στα πρόβατα για μερράδες.

Ο Κυβερνήτης αναγνωρίζει ότι οι τιμές των χαρουπιών, του μπαμπακιού, των σιτηρών και των άλλων γεωργικών προϊόντων είναι εξευτελιστικές. Για μερικά προϊόντα π.χ. χαρούπια και μπαμπάκι, «αι τιμαί εξέπεσαν εις επίπεδον άγνωστον εις την παρούσαν γενεάν».

Οι δουλειές των μεταλλευτικών επιχειρήσεων έχουν περιοριστεί, ο δε Αμίαντος πιθανόν να εργασθεί φέτος μόνον τον Ιούνιον-Αύγουστον.

Τόσον η εισαγωγή όσο και η εξαγωγή του 1930 έχουν περιοριστεί στο σύνολον τους περί τα 25% και εις μερικά προϊόντα περί τα 50-60 %.

Είναι φανερό ότι με τέτοια κατάσταση η αεργία οφείλει να είναι πολύ διαδεδομένη ανάμεσα στην εργατική τάξη. Κι όμως ο Κυβερνήτης δεν αναφέρει τίποτε για την ανεργία κι αφήνει έμμεσα μόνον να υπονοηθεί ότι η Κυβέρνηση μελετά το ζήτημα με την υπόσχεση «ότι η Κυβέρνησις μελετά το δυνατόν της εισαγωγής... σχεδίου αμοιβαίας ασφάλειας προστατευούσης τον εργάτην, εν περιπτώσει ανεργίας» μόνον όμως «ένεκεν ασθένειας» και εάν «επιτρέψωσι τα οικονομικά της χώρας». Αυτό υπενθυμίζει την παροιμία: «Γάδαρε ψώφα, όσο να βγει το τσαίρι»! Η κυβέρνηση αποδείχνει έτσι ότι δεν έχει κανένα σκοπό να πάρει σοβαρά μέτρα ενάντια στην αεργία, η οποία μαστίζει κυριολεκτικά,

όλους τους κλάδους της εργατικής τάξης και έγινε η αιτία (επειδή οι εργάτες είναι ανοργάνωτοι) να υποβιβασθούν τα μεροκάματα από πέρσυ ως φέτος κατά 30-40%!

Η κινητοποίηση και τα αιτήματα των άεργων δεν έχουν ως τώρα ληφθεί υπ' όψιν από την ξένη Κυβέρνηση. «Στου κουφού την πόρτα, όσο θέλεις βρόντα»!

Η κατάσταση των φτωχών και μεσαίων χωρικών ολοένα και χειροτερεύει, η πληρωμή των ετήσιων τοκοχρεωλυσίων εκ μέρους των Συνεργατικών Εταιρειών μένει πίσω (όπως αναφέρει κι ο λόγος του Κυβερνήτη) οι δε «πολιτικές αγωγές» έχουν αυξηθεί από 9,337 κατά το 1929 σε 11.031 κατά το 1930. Και ο Κυβερνήτης εξηγεί ότι η «αύξησης της πολιτικής φιλοδικίας έγκειται κυρίως εις αγωγάς εκ μέρους των τοκιστών». Αυτό δείχνει ότι οι μικροϊδιοκτήτες χωρικοί μας συνεχώς καταστρέφονται και χάνουν τα χωράφια τους.

Ποιά είναι τα μέτρα με τα οποία η Κυβέρνηση σκέπτεται να βοηθήσει τις εργαζόμενες μάζες: Κανένα! Υπόσχεται να κάμει οικονομίες εις τον προϋπολογισμό και να επιτύχει δάνειο 600.000 για την ανάπτυξη της ναυτικής βάσεως στην Αμμόχωστο και για την κατασκευή δρόμων, οι οποίοι στο κάτω κάτω είναι στρατηγικής σημασίας. Αυτό είναι όλο. Δηλαδή η καταπολέμηση της κρίσης στην Κύπρο γίνεται με την μετατροπή της σε ένα μελλοντικό στρατιωτικό πεδίο και ναυτικό ορμητήριο στον προπαρασκευαζόμενο νέο πόλεμο!

Τα άλλα θα τα διορθώσει η «Θεία Πρόνοια» και η απέραντη αισιοδοξία του εξοχώτατου. Και πραγματικά η αισιοδοξία του είναι ανεξάντλητη.

Ένα φωτεινό σημείο που βλέπει στον ορίζοντα είναι η αύξηση «ολίγων» του εμπορίου δηλαδή η εξαγωγή περισσότερων προϊόντων. Αυτό είν' αποτέλεσμα των εξευτελιστικών τιμών και προϋποθέτει τη ληστεία των αγροτικών μαζών. Απόδειξη ότι η εισαγωγή συναλλάγματος από την πούληση των περισσότερων προϊόντων είναι μικρότερη από την περσινή.

Άλλο «φωτεινό σημείο» είναι ο «καλύτερος εμπορικός ισολογισμός», δηλαδή ο περιορισμός του εμπορικού ελλείμματος.

Αυτό σε παρένθεση είναι και το φωτεινό σημείο που βλέπουν οι Έλληνες οικονομολόγοι στην Ελλάδα.

Ο περιορισμός όμως αυτός του εμπορικού ελλείμματος είν' εντελώς φαινομενικός γιατί προέρχεται από το γενικό περιορισμό του εμπορίου εξαιτίας της μεγάλης πτώσης των τιμών. Αυτό θα είχε κάποια σημασία αν μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι το κόστος της παραγωγής των γεωργικών μας προϊόντων θα ήτανε δυνατό να λιγοστεύσει τόσο, ώστε να αφήνουν κέρδος στο παράγωγο και με τις σημερινές τιμές. Μιλώντας με την οικονομολογική γλώσσα, χρειάζεται μια τεράστια ανάπτυξη της παραγωγικότητας της δουλειάς, πράγμα κατορθωτό μόνο με καλύτερα μέσα παραγωγής.

Οι χωρικοί μας, δηλαδή, πρέπει να αλλάξουνε μεθόδους καλλιεργητικής (πράγμα αδύνατο χωρίς αλλαγή του συστήματος της αγροτικής μας ιδιοκτησίας) να χρησιμοποιήσουν άλλα εργαλεία κι άλλους τρόπους δουλειάς.

Αυτό όμως είν' αδύνατο κάτω από την αποικιακή και καπιταλιστική εκμετάλλευση που βρίσκονται τώρα οι χωρικοί μας. Μέσα σε τέτοια λοιπόν κατάσταση ο περιορισμός του ελλείμματος του εμπορικού ισοζυγίου ισοδυναμεί με το κόψιμο του κεφαλιού κανενός μακρύ νταγκαλάκκη για να γίνει κανονικός άνθρωπος!

Άλλο δήθεν φωτεινό σημείο είναι η αύξηση (σχεδόν ασήμαντη) των καταθέσεων στις Τράπεζες. Αυτό όμως δείχνει άκριβώς την ύπαρξη δυνατής κρίσης, η οποία δεν επιτρέπει την ωφέλη χρησιμοποίηση

των κεφαλαίων σε καπιταλιστικές επιχειρήσεις κι έτσι οι κεφαλαιούχοι επιδιώκουν να ρευστοποιήσουν τα κεφάλαια τους και να τα καταθέσουν στις τράπεζες. Αυτό σημαίνει αζητησία κεφαλαίων, πράγμα που προέρχεται από την ύπαρξη κρίσης. Μια ενδεχόμενη υποχώρηση της κρίσης θα έχει ως αποτέλεσμα το τράβηγμα των καταθέσεων από τις επιχειρήσεις.

Η μόνη συμβουλή του εξοχωτάτου για την υπερνίκηση της κρίσης είναι η «υπομονή» και οι «κοινές θυσίες» «όλων των τάξεων» πράγμα που στη γλώσσα της πραγματικότητας σημαίνει υπομονή των εργατικών τάξεων και των φτωχο-μεσαίων αγροτών σ' όλες τις οικονομικές εγχειρήσεις που τους κάμνει ο καπιταλισμός και οι εκ μέρους τους θυσίες για το στήριγμα του ετοιμόρροπου καπιταλιστικού οικοδομήματος.

Η αισιοδοξία του Κυβερνήτη βασίζεται πάνω στο γεγονός ότι «η ιστορία ουδεμίαν αναφέρει περίπτωση καχεξίας, ην δεν διεδέχθει αντίστοιχος αναβίωσις». Ναι! Αυτό ήταν αληθινό όσο ο καπιταλισμός περνούσε «τη νεότητα» του, δηλαδή εφόσον ακολουθούσε την ανιούσαν του πορεία. Σήμερα όμως ο καπιταλισμός μπήκε στην περίοδο της «προθανατίου» του αγωνίας, στην περίοδο του ιμπεριαλισμού που προϋποθέτει την πάλη των διεθνών μονοπωλίων αναμεταξύ τους για τις αγορές και τις αποικίες, τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, στην περίοδο κατά την οποία το 1/6 της γήινης σφαίρας έχει αποκοπεί από το καπιταλιστικό σώμα και ο νόμος αυτός έπαψε πια να ισχύει.

Ο καπιταλισμός μετά τον παγκόσμιο πόλεμο διέρχεται μια γενική κρίση, μέσα στο πλαίσιο της οποίας μπορεί να δοκιμάσει μόνο σπασμωδικές «αναβιώσεις» που προετοιμάζουν με μεγαλύτερη κρίση, απaráλλακτα όπως και οι προσπάθειες του μελλοθανάτου που καταβάλλει για να κρατηθεί στη ζωή, τον εξαντλούν περισσότερο και τον πλησιάζουν περισσότερο προς το θάνατο.

Για αυτό τον λόγο η αισιοδοξία του εξοχωτάτου για μια «αναβίωση» που θα επακολουθήσει την περίοδο της «θυέλλης» (για να μεταχειριστούμε τους δικούς του όρους) δεν έχει καμμία επιστημονική βάση και έχει ως σκοπό μόνο και μόνο να καλλιεργήσει ανάμεσα στον εργαζόμενο λαό φρούδες ελπίδες για μια σύντομη καλύτερεψη της κατάστασης κι έτσι να περιορίσει τον επαναστατικό τους αγώνα.

Οι εργαζόμενες όμως μάζες του τόπου μας δεν μπορούν να ζήσουν με απατηλές ελπίδες. Οφείλουμε να κινητοποιηθούν για την επιτυχία των άμεσων τους αιτημάτων κι έτσι να ελαφρύνουν κάπως την βατείά τους κατάσταση και να αγωνιστούν ενάντια στο ιμπεριαλιστικό και καπιταλιστικό σύστημα που γεννά την κρίση και τους πολέμους.

η οικονομική κρίση και η ένωση με την Ελλάδα

Αν η ξένη Κυβέρνηση διά του εδώ Κυβερνήτου καλλιεργεί την «αισιοδοξία» όσον αφορά την οικονομική κρίση και προσκαλεί «όλες» τις τάξεις να υποστούν εθυσίες για την υπερπήδηση πληρώνοντας αδιαμαρτύρητα τους βαρειούς φόρους, η Κυπριακή μπουρζουαζία, αντιμετωπίζει την οικονομική κρίση με δικό της τρόπο. Οι έμποροι επιδιώκουν να αγοράσουν τα γεωργικά προϊόντα της νήσου σε τιμές όσο το δυνατό χαμηλότερες, οι τοκογλύφοι προσπαθούν να είσπραξουν τα δάνεια και τους «δικαίους» τόκους μέχρι και της τελευταίας πεντάρας, οι τσιφλικάδες και οι καλόγηροι θέλουν ακέραια τα ενοίκια τους από τους φτωχούς χωρικούς ή ρίχνουν αδιάκοπα τα μεροκάματα των εργατών τους, οι Κύπριοι μικροβιομήχανοι πίνουν κυριολεκτικά το αίμα των εργατών τους και γενικά όλοι οι εκμεταλλευτές ρίχνουν τα βάρη της οικονομικής κρίσης πάνω στη ράχη των εργαζομένων και προσπαθούν να την υπερπηδήσουν ληστεύοντας τους εργάτες και τους φτωχο-μεσαίους αγρότες.

Όλη η σάρα-μάρα αυτή των εκμεταλλευτών ξέρει καλά ότι στο σκοπό αυτό έχει σύμμαχο και τον

ξένο ιμπεριαλισμό, ο οποίος δεν αρνείται να μοιράσει τον προϊόν της ληστείας των εργαζομένων, ότι το έργο και των δύο εκμεταλλευτών -του ντόπιου και του ξένου- είναι το ίδιο.

Η Κυπριακή όμως μπουρζουαζία μαζί με τους τσιφλικάδες και καλόγηρους δεν θα είχαν καμμία ένσταση αν μπορούσαν να ληστεύουνε μόνοι τους τον κυπριακό εργαζόμενο λαό. Γι' αυτό επιθυμούν την αναχώρηση των Εγγλέζων από την Κύπρο οι δε Έλληνες εκμεταλλευτές θα ήθελαν πάρα πολύ, να συνδέσουν την τύχη τους με την τύχη της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας, ενώνοντας την Κύπρο με την Ελλάδα. Θάμεναν έτσι μόνοι τους κυρίαρχοι και δεν θα αναγκάζοντουσαν να μοιράζουν το πλιάτσικο με τους μισητούς «ξένους».

Μα η επιθυμία αυτή δεν εκδηλώνεται παρά με ρομαντικές επικλήσεις και με υστερικούς λόγους. Πολλοί «ριζοσπάστες» υπενθυμίζουνε συχνά τον επαναστατικό αγώνα ενάντια στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό των ριζοσπαστών της Επτανήσου και προσκαλούν τους Κυπριώτες εθνικιστές να τους μιμηθούν.

Μα είταν τότε άλλοι καιροί, περάσανε τα χρόνια εκείνα. Τότε η Ελληνική κεφαλαιοκρατία στο σύνολο της έπαιζε στα Βαλκάνια κάποιο επαναστατικό ρόλο πολεμώντας την ημιφεουδαρχική Τουρκική Αυτοκρατία. Στην Ελληνική κυβέρνηση βρισκόταν ο Κωλέττης και το «εθνικό» του κόμμα - όργανο του Γαλλικού ιμπεριαλισμού που ήταν εχθρός της Αγγλίας. Γι' αυτό κι η Ελληνικές κυβερνήσεις του «εθνικού» κόμματος υποστήριζαν ενεργά το κίνημα της Επτανήσου.

Τώρα όμως η κατάσταση είναι διαφορετική. Η ελληνική κεφαλαιοκρατία είναι στενά -πολύ στενά- δεμένη με το εγγλέζικο κεφάλαιο, το ελληνικό κράτος είναι καταχρεωμένο στους Εγγλέζους τραπεζίτες, στους Χάμπρο και Σία, το προλεταριακό επαναστατικό κίνημα στην Ελλάδα προχωρεί με μεγάλα βήματα πράγμα που αναγκάζει την ελληνική κεφαλαιοκρατία να φασιστικοποιείται συνεχώς. Πως είναι δυνατό η φασιστική κυβέρνηση του Βενιζέλου να υποστηρίξει ένα πραγματικό επαναστατικό κίνημα στην Κύπρο; Η Κυπριακή κεφαλαιοκρατία ακολουθεί τη γενική πορεία της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας κι όταν προσθέσουμε και τον αντιδραστικό ρόλο των φεουδαρχικών υπολειμμάτων -της Εκκλησίας, μοναστηρίων, τσιφλικάδων- θα δούμε ότι η επανάληψη του ριζοσπαστικού αγώνα της Επτανήσου στην Κύπρο είναι πράγμα αδύνατο. Γι' αυτό βλέπουμε το «ενωτικό» κίνημα να περιορίζεται μόνο σε υπομνηματολογία, άσκοπη κι ανώφελη.

Αν μάλιστα προσεκτικά διαβάσουμε το λόγο του αρχηγού των «ενωτικών» κ. Λανίτη στην τελευταία σύνοδο της βουλής, θα δούμε ότι εδώ δεν πρόκειται για «Ένωση της Κύπρου [αλλά] της Ελλάδας με την Κύπρο»! Οι εθνικιστές μας για να επιτύχουν την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα είναι έτοιμοι να θυσιάσουν και τα τελευταία ψυχία της Εθνικής ανεξαρτησίας της Ελλάδας, ανοίγοντας «τους λιμένες» και « τας ελληνικάς θάλασσας» εις τον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό (δώρον άδωρον για την Αγγλική Αυτοκρατορία, εφ' όσον ολ' αυτά τα έχει και χωρίς να δώσει την Κύπρο στην Ελλάδα).

Το ενωτικό κίνημα μετά την κρίση που πέρασε ύστερα από τον πόλεμο, θα χρεωκοπούσε οριστικά και θα έχανε κάθε σημασία αν δεν προλάμβαινε η οικονομική κρίση που έδωσε ένα γερό κτύπημα στην αγροτική πολιτική του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού.

Η οικονομική κρίση, η οποία στην Κύπρο είναι κυρίως αγροτική, έχει αναπτύξει την πολιτική δραστηριότητα των εργαζομένων μαζών, έχει δυναμώσει τη δυσαρέσκεια τους ενάντια στους εκμεταλλευτές τους.

Αυτό προκαλεί την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων και την ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος του προλεταριάτου και των εργαζομένων αγροτών, τόσο ενάντια στη ξένη Κυβέρνηση όσο κι ενάντια στους ντόπιους εκμεταλλευτές.

Οι φτωχοί χωρικοί άρχισαν ολοένα και περισσότερο να βλέπουν την σωτηρία τους όχι μόνο στην απελευθέρωση της Κύπρου από τον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό, μα και στο αγώνα για τη γη, για την απαλλαγή τους από τα τοκογλυφικά χρέη κτλ.

Οι τσιφλικάδες, η Εκκλησία οι τοκογλύφοι, οι έμποροι και βιομήχανοι προσπαθούν με κάθε τρόπο να σταματήσουν την «αριστεροποίηση» των μαζών και να τις αποτρέψουν από τον πραγματικά επαναστατικό δρόμο. Γι' αυτό αναζωογονούν και γαλβανίζουν το πεθαμμένο σύνθημα της Ένωσης με την Ελλάδα και μάλιστα το παρουσιάζουν ως την πανάκεια που θα σώσει τη φτωχολογιά από την οικονομική κρίση.

Όπως οι αρχαίοι δούλοι κι οι καταστρεμμένοι χειροτέχνες της ρωμαϊκής εποχής, ανίκανοι να επαναστατήσουν ενάντια στο σύστημα της δουλειάς και στο ετοιμόρροπο «αρχαίο» καθεστώς, ζητούσαν τη σωτηρία τους τον ουρανό κι «σπαζόμενοι το χριστιανισμό περίμεναν (όπως οι σημερινοί χιλιαστές, από μέρα σε μέρα τη «Δευτέρα Παρουσία» «όχι του Ανθία μα την «πραγματική»), έτσι κι οι «ενωτικοί» της Κύπρου προσπαθούν να πείσουν τις εργαζόμενες μάζες ότι θα εύρουν τη σωτηρία τους μόνο στην Ελλάδα. Γι' αυτούς η Ελλάδα είναι πραγματικός παράδεισος. Ούτε κρίση έχει, ούτε δυστυχία. Όλος ο κόσμος ευημερεί, η παγκόσμια οικονομική κρίση που δε σταμάτησε στα σύνορα ούτε της βαθύπλουτης Αμερικής, ούτε της κραταιάς Αγγλικής Αυτοκρατορίας, σταμάτησαν ως εκ θαύματος στα σύνορα της μικράς Ελλάδας, η οποία αποτελεί μια ευτυχισμένη νήσο μέσα στον ωκεανό της δυστυχίας που παραδέρνει τον άλλο καπιταλιστικό κόσμο. (Οι ενωτικοί μας δεν ενδιαφέρονται να μας εξηγήσουν ποιοί λόγοι κάμνουν τους εργάτες της Ελλάδας ν' απεργούν και να σκοτώνονται κάθε μέρα στους δρόμους, γιατί οι αγρότες να εξεγείρονται, γιατί οι χωροφύλακες να σκοτώνουν τους αγρότες που δεν πληρώνουν τους φόρους κι άλλα πολλά γεγονότα του ελληνικού παραδείσου).

Στο αναμεταξύ οι Κύπριοι εργαζόμενοι, αναμένοντας τη σωτηρία τους μέσα στον Ελληνικό παράδεισο, οφείλουν να καθίσουν ήσυχα, να μην επαναστατούν ενάντια στην εκμετάλλευση, να μη θέλουν απαλλαγή από τα χρέη και έτσι να μην εμποδίσουν το τίμιο έργο των εμπόρων και των τοκογλύφων, των τσιφλικάδων και των καλογήρων, ούτε να διαμαρτύρονται διόλου όταν τους ληστεύουν, όταν τους πέρνουν τα χωράφια, όταν τους ξεκληρίζουν.

Αυτό το ρόλο παίζει η αναγέννηση του ενωτικού κινήματος μέσα στους όρους της οικονομικής κρίσης. Αυτό φαίνεται ολοφάνερα μέσα στη Βουλή. Οι Έλληνες βουλευταί (εκτός του Γαλατοπούλου) όργανα της κεφαλαιοκρατίας, δεν μπορούσαν να υποβάλουν κανένα αίτημα της φτωχολογιάς στη Βουλή και να ζητήσουν την πραγματοποίηση του από την Κυπριακή Κυβέρνηση.

Αιπό θα ήταν αντίθετο με τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών. Πήρανε λοιπόν το «ριζοσπαστικό» δρόμο και ζήτησαν «την Ένωση και μόνον την Ένωση». Έτσι από τη μιά φαίνονται ριζοσπαστικοί γιατί δεν κάμνουν καμμία «υποχώρηση» απέναντι στον ιμπεριαλισμό κι από την άλλη αποφεύγουν το σκόπελο της φτωχολογιάς που περιμένει να ζητήσουν κάτι για την ανακούφιση του εργαζόμενου λαού. Αυτός πρέπει να πεινά και να παραδέρνει μέσα στη δυστυχία, τρώγοντας το κουτόχορτο, την Ένωση!

Το σύνθημα λοιπόν της Ένωσης είν' ένα αντεπαναστατικό σύνθημα που εμποδίζει τις εργαζόμενες μάζες ν' ακολουθήσουν τον δρόμο της πάλης τόσο ενάντια στον ξένο ιμπεριαλισμό όσο και για τις άμεσες και καθημερινές τους απαιτήσεις, οι οποίες είναι η μόνη σωτηρία τους σήμερα, ν' ακολουθήσουν τη γραμμή που τους υποδεικνύει το μόνο επαναστατικό κόμμα - το Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου.

Εκτός όμως από τον καθαρό αντεπαναστατικό ρόλο, το σύνθημα της Ενώσεως με την Ελλάδα χρησιμοποιείται απ' ευθείας από τον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό ως όπλο για την διαίρεση του κυπριακού

εργαζόμενου λαού. Η Κύπρος δεν κατοικείται μόνον από Έλληνες. Το 1/5 των κατοίκων της είναι Τούρκοι που είναι τόσο Κύπριοι όσο και οι Έλληνες κι ας λένουν οι «Ενωτικοί» ότι οι Τούρκοι είναι «επήλυδες».

Είναι φανερό ότι οι Τούρκοι της Κύπρου με κανένα τρόπο δε θέλουν την Ένωση με την Ελλάδα και δεν πρέπει να την θέλουν. Εφ' όσον δε ο αριθμός τους δεν είναι τόσο μεγάλος, ώστε να δικαιολογεί το σύνθημα της Ένωσης της Κύπρου με την Τουρκία (κατ' αντιπαράβολή, προς το σύνθημα των Ελλήνων», γι' αυτό η Τουρκική κεφαλαιοκρατία της Κύπρου ακολουθεί το ρητό: «Δύο κακών προκείμενων, το μί χείρον βέλτιστον». Προτιμά λοιπόν να υποστηρίξει την Αγγλική διοίκηση και να εργάζεται για την αιώνια αποικιοποίηση της Κύπρου, συμπαρασύροντας σ' αυτό το δρόμο και τις τουρκικές εργαζόμενες μάζες.

Αυτό πιστοποιείται κι από την τακτική των Άγγλων επισήμων μελών της Βουλής πάνω στο ζήτημα της «Ενωτικής παραγράφου».

Επειδή τους τελευταίους μήνες έχει παρατηρηθεί κάποια προσέγγιση των Ελλήνων και Τούρκων βουλευτών ιδίως μετά τις αυθαιρεσίες της Τοπικής Κυβέρνησης ενάντια στην Τουρκική παιδεία, οι «επίσημοι» βουλευτές αποχώρησαν από την ψηφοφορία της ενωτικής παραγράφου κι έτσι έμειναν οι Έλληνες κι οι Τούρκοι αντιμέτωποι. Και ναι μεν εψηφίστηκε η Ενωτική παράγραφος, μα η Τοπική Κυβέρνηση κατόρθωσε έτσι να διασπάσει τους Έλληνες και τους Τούρκους και ν' ανάψει τα πάθη αναμεταξύ τους.

Και τώρα μπορούμε να βγάλουμε ένα γενικό συμπέρασμα: Το σύνθημα της Ένωσης είναι αντεπαναστατικό, ουτοπικό και όπλο στα χέρια του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού για τη διάσπαση του Κυπριακού εργαζόμενου λαού. Είναι σύνθημα που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της πλουτοκρατίας, η οποία φοβάται το ξύπνημα του εργατικού λαού.

Ο μόνος ορθός δρόμος που θα οδηγήσει στην απελευθέρωση της Κύπρου από την ιμπεριαλιστική καταπίεση είναι η ένωση των εργαζομένων Ελλήνων και Τούρκων στον αγώνα για τις άμεσες τους απαιτήσεις και για την εργατο-αγροτική Σοβιετική Δημοκρατία της Κύπρου.

εθνικισμός ή κομμουνισμός

Η οικονομική κρίση στην Κύπρο που έσπρωξε το προλεταριάτο και τις φτωχές αγροτικές μάζες στην πιο ελεεινή δυστυχία έγινε η αιτία να οξυνθούν οι αντιθέσεις των τάξεων, να ξεχωρίσουν «τα πρόβατα από των εριφίων»- οι πλουτοκράτες από τους εκμεταλλευομένους. Ως τα τώρα η κυπριώτικη κεφαλαιοκρατία και ο ημιφεουδαρχικός κλήρος -ο σύμμαχος της- κρατούσαν κάτω από την επιρροή τους τις εργαζόμενες μάζες και τις έσερναν αλυσσοδεμένες μ' όλων των ειδών τις προλήψεις πίσω από το άρμα τους.

Η «Μεγάλη Ιδέα», η ανάσταση του «Μαρμαρωμένου Βασιλιά», ο Αγαθάγγελος, ο πόλεμος εναντίον «των άπιστων Μουσουλμάνων» για «του Χριστού την πίστιν την αγία» - ιδιύ τα μεσαιωνικά συνθήματα με τα οποία οι εμπορο-τοκογλύφοι κι η ημιφεουδαρχική κι εμπορευόμενη Ορθόδοξος Εκκλησία επί ολόκληρους αιώνες έχουνε γαλουχίσει τις ελληνικές εργαζόμενες μάζες και τις έχουν ποτίσει το δηλητήριο του πιο έντονου σωβινισμού, της πιο γελοίας προγονοπληξίας και του πιο ελεεινού εθνικού εγωκεντρισμού. Το σύνθημα της Ένωσης με την Ελλάδα είναι για την Κύπρο η περιεκτική εκδήλωση όλων των παραπάνω εθνικών και θρησκευτικών προλήψεων.

Οι εργαζόμενες όμως μάζες τόσο στην Κύπρο, όσο και στην Ελλάδα άρχισαν πια να

απελευθερώνονται από την πνευματική επιρροή της αστικοφεουδαρχικής ιδεολογίας και βρήκαν πια το δρόμο που θα τις οδηγήσει στην οικονομική και πνευματική τους απελευθέρωση - το δρόμο της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης του Κομμουνισμού.

Οι εργαζόμενες μάζες της Κύπρου -Έλληνες και Τούρκοι- μ' ενθουσιασμό εγκολπώνονται τη γραμμή του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου - του μόνου κόμματος που μπορεί να τις οδηγήσει στη απελευθέρωση τους τόσο από τον Εγγλέζικο Ιμπεριαλισμό, όσο κι από την εκμετάλλευση των ντόπιων εμπορο-τοκογλύφων, βιομηχάνων, τσιφλικάδων και καλογήρων.

Η ανοιχτή αποδοκιμασία των «Ενωτικών» μέσα στην αυλή της Αγίας Νάπας έδωσε το σύνθημα του οριστικού αποχωρισμού των δύο αντιθέτων στρατοπέδων - του Εθνικισμού και του Κομμουνισμού. Χώρισαν οριστικά από τη μια οι Εθνικιστές, τα όργανα της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας και οι σκεπασμένοι σύμμαχοι του ξένου ιμπεριαλισμού κι από την άλλη οι Κομμουνιστές, οι υπερασπιστές της φτωχολογιάς κι άσπονδοι εχθροί του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας πλουτοκρατίας.

Μάταια η αστική τάξη φωνάζει ότι στην Κύπρο «δεν υπάρχουν τάξεις» και διαμαρτύρεται γιατί «τα όργανα της Μόσχας» (Αχ αυτά τα όργανα που «πληρώνονται με ρούβλια», μα δεν εννοούν να πληρωθούνε με στερλίνες που ευχαρίστως θα διέθεταν οι καλοί και φιλεργάτες αστοί μας!)«δημιουργούνε» διαφορές τάξεων. Μάταια η Ιερά Σύνοδος διαμαρτύρεται για την εισχώρηση των «αθέων» ανάμεσα στο ως τα τώρα υπομονητικό της ποίμνιο που άρχισε να δείχνει σημεία ανυποταξίας. Μάταια ξαφνίζονται οι μικροαστοί Φιλισταίοι και δεν μπορούν να χωνέψουν το βαρυστόμαχο «φρούτο του Κομμουνισμού», το οποίο άρχισε να φυτρώνει στην ως τα τώρα «ήσυχη» και «άγονη» αυτή χώρα.

Όπως έγραψε στα 1847 ο Κάρλ Μάρξ «ένα φάντασμα τρυγυρίζει την Ευρώπη - το φάντασμα του Κομμουνισμού.»

Το φάντασμα αυτό τρυγυρίζει και την Κύπρο. Δεν υπάρχει καφενείο, δεν υπάρχει χωριό όπου το ζήτημα του Κομμουνισμού να μη συζητείται. Ούτε η Ιερά Σύνοδος, ούτε οι διάφοροι «εθνικοί σύλλογοι» μπορούν να αποφύγουν τον πειρασμό του Κομμουνισμού. Γίνονται εκλογές; Το ζήτημα του Κομμουνισμού γίνεται ο άξονας της όλης κίνησης!

Οι ενωτικοί αερολόγοι, παραζαλισμένοι από την ανέλπιστη γι αυτούς τροπή της πολιτικής κίνησης, εκλιπαρούν την υποστήριξη της ξένης κυβέρνησης, ξεχνώντας ότι είναι τουλάχιστο στα λόγια «πολέμιοι» της και ζητούν να παταχθεί η «αναρχία». Η δε ιμπεριαλιστική κυβέρνηση δεν κωφεύει στις επιλήσεις των συμμάχων της για την εκμετάλλευση των εργαζόμενων τάξεων ,εφαρμόζοντας, μια ολοένα και πιο δραστήρια τρομοκρατία κατά του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Ο Κομμουνισμός ανάγκασε τέλος και το σκουριασμένο μυαλό των ιδεολόγων και δημοσιογράφων της αστικής τάξης να κινηθεί σε αγώνα κατά της «αναρχίας», κατά των «απάτριδων» και κατά των «αθέων»! Όλες οι απαρχαιωμένες πνευματικές κασαντούρες κινητοποιήθηκαν και κινητοποιούνται στον αγώνα κατά του Κομμουνισμού.

Ο πρόμαχος «του έθνους και της ορθοδοξίας», ο αστικός τύπος και προπάντων τα πιο οπισθοδρομικά κι αγαθαγγελικά του όργανα, η «Αλήθεια» κι η «Ελευθερία», οδηγούν τον αγώνα αυτό και ζητούν ούτε λίγο ούτε πολύ την εξόντωση των Κομμουνιστών και την αποκοπήν τους από το σάπιο δένδρο της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Ο πρόεδρος του «Συνδέσμου Εθελοντών». Ι. Πηγασίου ο οποίος δεν εργάζεται « χάριν του στομάχου και εντέρων» του, αλλά «χάριν υψηλών ιδανικών» χάριν πελατεία και ερανολογίας, δε θέλει να μείνει πίσω κ' αποφάσισε να δώσει «μιαν διδασκαλίαν εις Κομμουνιστήν» που δημοσιεύεται στην

γεροντοκόρη «Αλήθεια».

Στη διδασκαλία του διδάσκει κάποιον ανυπάρκτον «κομμουνιστή» που θέλει «να τα μοιράσωμεν όλα», ενώ ο κ. Πηγασίου είναι υπέρ της κρατικοποιήσεων των όλων, «όπως έγινε στη Ρωσσία». Ο Κομμουνισμός βέβαια δε θέλει να μοιράσει τίποτε σε κανένα, αλλά να εθνικοποιήσει τα μέσα της παραγωγής για να εξασφαλίσει σε όλους τους εργαζόμενους δουλειά. Δεν υπάρχει δε Κομμουνιστής που θέλει να «τα μοιράσει όλα», εκτός από κανένα ανισόρροπο που νομίζει ότι είναι κομμουνιστής και με τον οποίο κατά προτίμηση άνοιξε συζήτηση ο κ. Πηγασίου.

ο κ. αυτός φοβερίζει τον μαθητή του ότι ο Κομμουνισμός θα τον κάμει να ζει όπως ζούνε σήμερα στην Ρωσσία. Άπαγε της βλασφημίας! Ο Κύριος εργάτης να προτιμήσει να δουλεύει 6-7 ώρες την ημέρα αντί 12-15, να παίρνει μεροκάματο που να του εξασφαλίζει μια καλύτερη ζωή αντί της πείνας, να έχει κοινωνική ασφάλεια αντί να πεθαίνει στους δρόμους και τόσα άλλα κακά της «Σοβιετικής κολάσεως»!

Ο κ. Πηγασίου φοβερίζει ακόμη τον μαθητή του, ότι υπό την Σοβιετική κυβέρνηση «άλλοι θα κατοικούν εις ωραίας οικίας, διότι έχουν τα μέσα με τα αρχάς» (δηλαδή οι εργάτες), ενώ «άλλοι θα κατοικούν εις τρώγλας διότι δεν λογαριάζονται» (δηλαδή οι πρώην εκμεταλλευτές). Βλέπετε πράγματα ανυπόφορα! ο Κ. Πηγασίου λέγει στο μαθητή του: «Είναι αλήθεια ότι κατοικείς εις μίαν μικροκατοικίαν (διάβαζε τρώγλην) ενώ άλλοι κάθονται εις μέγαρα και τρέφονται πλουσιοπαρόχως». Ο κ. Πηγασίου θέλει να μείνουν όπως έχουν τα πράγματα διότι «μέγαρα δι' όλους δεν υπάρχουν»!

Οι εργάτες όμως είναι μετριόφρονες. Δέχονται να κατοικήσουν εις τα υπάρχοντα μέγαρα και για όσους θα μείνουν έξω, η μέλλουσα κυβέρνηση τους θα σκεφθεί! Άλλως τε τα μέγαρα τα κτίζουν οι εργάτες, οι οποίοι θα εξακολουθήσουν να εργάζονται και υπό το Σοβιετικό καθεστώς. Κτίζουν κι άλλα!

Φοβίζει τους εργάτες ότι θα κακοπερνούν και θα υποφέρουν υπό το Σοβιετικό καθεστώς, όπως σήμερα υποφέρουν κατά τον κ. Πηγασίου και οι εργάτες της Ρωσσίας.

Παρακάτω όμως λέγει στον υποτιθέμενο μαθητή του ότι οι κομμουνιστές εγκατέλειψαν «την πατρίδα και την θρησκείαν» για να επιτύχουνε μόνο «ώστε να καλοπερνά ο στόμαχος και τα έντερα» τους. Ώστε λοιπόν ο Κομμουνισμός κ. Πηγασίου μπορεί να εξασφαλίσει ψωμί για «τον στόμαχον και τα έντερα» των εργατών; (πράγμα τόσο χιδαίο για τους κοιλαράδες αστούς: ο εργάτης να συνηθίσει να τρώει!).

Μα τώρα έρχεσθε σε αληθινή αντίθεση στα λεγόμενα σας. Όλη σας η πολεμική ενάντια στον Κομμουνισμό στηριζότανε στην άποψη ότι ο κομμουνισμός (και φέρνατε παράδειγμα την Ρωσσία) δεν μπορεί να εξασφαλίσει καλή ζωή στους εργάτες.

Τώρα δεν έρχεσθε να επιπλήξετε τους εργάτες διότι απαρνούνται θρησκεία και πατρίδα για να επιτύχουν καλύτερη ζωή από τον κομμουνισμό. Ασφαλώς «δεν μπορείτε να ενώσετε τις δύο άκριες», όπως λέγουν οι εχθροί σας Ρώσσοι!

Αμφιβάλλω αν οι εργάτες της Κύπρου είναι τόσο «ιδεολόγοι» ώστε να δέχονται να γεμίσουν τον στόμαχον τους με ρητά του ευαγγελίου και με ζητωκραυγές υπέρ της «Ενώσεως». Πάντως ο κ. Πηγασίου και οι ταξικοί του σύντροφοι αστοί, οι τόσο «ιδεολόγοι» είναι βέβαιο ότι δε θα δεχθούν τέτοια δίαιτα που επιδιώκει ο κ. Πηγασίου για τους εργάτες, κάνοντας κατάλογο των «κομμουνιστών» Λευκωσίας και υποδεικνύοντας ευαγγελικώτατα και εθνικώτατα την απόλυση τους από τις δουλειές. Ακατανόητη αληθινά προστασία των εργατών!

Τέλος πάντων στο τέλος κ. Πηγασιού επείσατε οριστικά τον εργάτη σας ότι οι Κομμουνιστές είναι «εκμεταλλευτές», διότι «πίνουν μύρα και σαμπάνια» (το ιδεώδες δηλαδή της ευτυχίας για τον αστό, αν προσθέσουμε και καμιά εξαπάτηση κοριτσιού) που άφθονα τους κερνούν οι δεσμοφύλακες των Κεντρικών Φυλακών όπου βρίσκονται. Ο εργάτης λοιπόν ύστερα από τέτοιο μάθημα δεν έχει παρά να φροντίσει να ξανασυναντήσει τον κ. Πηγασιού όχι όμως υποθέτω για να τονέ συγχαρεί, αλλά για να τονέ φτύσει, αν δεν λυπάται βέβαια το φτύμμα του.

Άλλο σκουριασμένο όπλο που κourδίστηκε ενάντια στο Κομμουνισμό είναι η Εκκλησία. Η Ιερά Σύνοδος συζητεί το ζήτημα του Κομμουνισμού και πιθανόν να υιοθετήσει τις ευαγγελικές προτάσεις της «Αλήθειας» και ν' αφορήσει όλους τους Κομμουνιστές. Αυτό θα είναι συμφωνότατο και με το Ευαγγέλιο. Γιατί οι εργάτες «να μεριμνούν δια την αύριον» και να μην περιμένουν να ζήσουν «όπως τα πετεινά του ουρανού» που «ούτε σπείρουν ούτε θερίζουν»; Γιατί να αγωνίζονται κατά της πλουτοκρατίας και να μην γυρίζουν και από την άλλη πλευρά τους όταν τους ραπίζουν από τη μια και να μην περιμένουν τη σωτηρία τους μετά το θάνατο; Αυτά τα θανάσιμα αμαρτήματα σκανδαλίζουν τους σεπτούς αντιπροσώπους του Χριστού (οι οποίοι ούτε «εμπορεύονται» ούτε συγκεντρώνουν «θησαυρούς επί της γης») και γι' αυτό κηρύττουν αληθινή σταυροφορία κατά του Κομμουνισμού.

Οι χρυσόστομοι ιεροκήρυκες της «Ορθοδόξου εν Κύπρω Εκκλησίας» έχουν κινητοποιηθεί για να διδάξουν το «χριστεπώνυμον ποίμνιον», ότι οι λύκοι-μπολσεβίκοι «το απειλούν» και ότι ο «αντίχριστος» παρουσιάστηκε στην Κύπρο με λα του τα σατανικά τεχνάσματα.

Εάν ο Πάπας της Ρώμης οργανώνει σταυροφορίες κατά του Κομμουνισμού χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα κι αυτό ακόμη το ραδιόφωνο (αδιάφορο αν οι προκατόχοι του έκαιαν πάνω στη φωτιά τους προγόνους του Μαρκόνι, τους Γαλιλαίους και τους Κοπέρνικους) γιατί ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Νέας Ιουστινιανής και πάσης Κύπρου να μέινει πίσω; Αν ο ένας είναι κληρονόμος του Αποστόλου Πέτρου, ο άλλος είναι κληρονόμος του Απόστολου Βαρνάβα. Κι οι δύο κατάγονται από τους μαύρους μεσαιωνικούς καιρούς από την φεουδαρχική περίοδο, από την εποχή της δουλοπαροικίας και της αγγαρείας.

Η Ιερά Σύνοδος της Κύπρου βρήκε ήδη και το εξιλαστήριο της θύμα, τον προλετάριο ποιητή Τεύκρο Ανθία, ο οποίος με το καυτήριο του, τη «Δευτέρα Παρουσία», έκαψε τις εμπυασμένες πληγές της Ορθοδόξου Εκκλησίας κι εγελαιοποίησε κάθε εθνική και θρησκευτική πρόληψη. Μέσα στην «Δευτέρα Παρουσία» οι αιωνόβιες «αλήθειες» για τις οποίες υποκριτικά κόπτεται η αστική τάξη, παρουσιάστηκαν όπως τους πιερρότους και τις πεταλούδες των καρναβαλιών, ικανές να κινούν τα χάχανα μονάχα. Γι αυτό κι ο ποιητής Ανθίας έχει αφορισθεί κι οφείλει να μέινει «άλυωτος» μετά θάνατο μέχρι την «αληθινή» Δευτέρα Παρουσία, εχτός αν όσο που να πεθάνει θα έχουμε στην Κύπρο Κρεματτόριο (κλίβανο που καίουν τους νεκρούς) που θα μπορεί να εξουδετερώσει με την υψηλή θερμοκρασία τις μεταθανάτιες συνέπειες του αφορισμού. Όσον αφορά τις επί γης συνέπειες του, το πολύ πολύ ο αφορισμός θα δώσει θέμα στον Ανθία για κανένα τσουχτερό του στιχούργημα.

Δίπλα όμως στα τσακμακοτούφεκα, τους καλογήρους, η κυπριώτικη Κεφαλαιοκρατία κινητοποίησε και τα πιο σύγχρονα όπλα της, τους «σοσιαλίζοντες» μάλλον τους «εθνικοσοσιαλιστές» του τύπου Φειδία Κυριακίδη.

Οι τελευταίοι οφείλουν να παρουσιαστούν τώρα με τη μάσκα του φιλεργατη για να αποτραβήξουν τους εργάτες από τον Κομμουνισμό και να τους οργανώσουν σε νομιμόφρονα συνδικάτα παρόμοια με τα ρεφορμιστικά και προδοτικά Τρεϊντ-ούνιονς της Αγγλίας. Αυτή τη σημασία έχουν οι φιλεργατικοί λόγοι μερικών βουλευτών κατά την επιψήφιση του νόμου περί συντεχνιών (Τρεϊτ-ούνιονς) που επίσης επιδιώκει παρόμοιο σκοπό.

Κι όμως οι εργαζόμενες μάζες της Κύπρου δεν παρασύρονται από την αντικομμουνιστική

προπαγάνδα. Τουναντίον σιγά σιγά απελευθερώνονται από την πολιτική επιρροή της κεφαλαιοκρατίας και περνούν στο προλεταριακό στρατόπεδο κάτω από τις σημαίες του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Αυτό έχει πιστοποιηθεί στην εκλογή Πάφου. Η Εθνική Οργάνωση κι ο υποψήφιος της έβαλαν ως κύριο ζήτημα στην εκλογική τους καμπάνια τον αγώνα κατά του Κομμουνισμού.

Με την λαμπρά, όπως ενόμιζαν, ευκαιρία του γεγονότος, ότι το κομμουνιστικό Κόμμα υποστήριζε το Γαλαίοπουλο, οι «εθνικιστές» παρουσιάστηκαν ως πολέμιοι του «Κομμουνισμού» και της «αθείας». Εχρησιμοποίησαν όλα τους τα όπλα και όλα τους τα επιχειρήματα κατά του Κομμουνισμού, ΕΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΠΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΣΤΗ ΛΕΜΕΣΟ βέβαιοι ότι οι νομιζόμενοι εθνικόφρονες χωρικοί της Πάφου θα γινόντουσαν άγρια θηρία, κι όμως το αποτέλεσμα ήταν αποκαρδιωτικό γι αυτούς.

Ο επίσημος αντιπρόσωπος του Εθνικισμού έχει ηττηθεί κατά κράτος κι «ο προστατευόμενος» (όπως τον ε χαρακτήρισαν) του Κομμουνισμού Γαλατόπουλος, παρά τις αμφιταλαντεύσεις και την ατολμία πολλών φίλων του που ενόμιζαν ότι η υποστήριξη του Κομ. Κόμματος ήτανε «βλαβερή» στην εκλογική τους πάλη.

Αυτό είναι μια μεγάλη νίκη του Κομ. Κόμματος κι αν ακόμη ο Γαλατόπουλος «αποκηρύξει τον Κομμουνισμό» όπως αναμένουν οι εθνικιστές, μάταια όμως ως τώρα.

Οι εκλογείς της Πάφου έδειξαν επίσης ότι τα δύο στρατόπεδα χώρισαν πια οριστικά. Μα έδειξαν και κάτι άλλο. Ότι ο Εθνικισμός συνεχώς χρεωκοπεί και την θέση του την παίρνει γρήγορα ο Κομμουνισμός, η μόνη ελπίδα των καταπιεζομένων μαζών της Κύπρου. Η έκβαση της πάλης για την κατάκτηση των εργαζομένων απαιτεί σήμερα την πιο δραστήρια όραση από το Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου και την κατά μέτωπο επίθεση ενάντια στον Εθνικισμό και τις οργανώσεις του, όπως και την καλύτερη οργάνωση του αγώνα των εργαζομένων μαζών - Ελλήνων και Τούρκων - για τις άμεσες τους απαιτήσεις.

Αυτή είναι η μόνη ορθή γραμμή για το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κύπρου. Μάταια οι εθνικιστές «ενδιαφέρονται» για την εφαρμογή στην Κύπρο της πολιτικής γραμμής της Κομμουνιστικής Διεθνούς, η οποία κατ' αυτούς «διαστρεβλώνεται από τους εδώ Κομμουνιστάς». Κατ' αυτούς οι Κομμουνιστές οφείλουν να επιδιώξουν την Ένωση με την Ελλάδα «για να αποκτήσουν ελευθερία προπαγάνδας των ιδεών τους» (ξεχνούν το ιδιώνυμο του Βενιζέλου!) και να πάνουν να κινητοποιούν τους εργαζόμενους πάνω στις άμεσες απαιτήσεις. Με λίγα λόγια θέλουν να κάμουν το Κομμουνιστικό Κόμμα ουρά του εθνικισμού!

Η Κομμουνιστική Διεθνής όμως δεν υποστηρίζει οτιδήποτε εθνικό κίνημα μα μονάχα τα επαναστατικά κι ως τώρα είδαμε ότι το ενωτικό κίνημα είν' αντεπαναστατικό ρομαντικο-φιλολογικό κίνημα και όπλο στα χέρια του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού.

Άλλος όρος είναι η εξασφάλιση της πολιτικής ανεξαρτησίας του Κομμουνιστικού Κόμματος και της ελεύθερας οργάνωσης των εργαζομένων, πράγματα που δεν αναγνωρίζουν οι εδώ εθνικιστές που θεωρούν τον Κομμουνισμό θανάσιμο αμάρτημα. Για να λείψει κάθε παρεξήγηση ας παραθέσουμε ένα απόσπασμα από το Πρόγραμμα της Κομμουνιστ. Διεθνούς:

«Τα Κομμουνιστικά Κόμματα εις τας Αποικιακάς και τας ημιαποικιακάς χώρας πρέπει να διεξάγουν ένα τολμηρό αγώνα εναντίον του ξένου ιμπεριαλισμού και ακατάπαυστα να προπαγανδίζουν υπέρ της φιλίας και της ενότητας με το προλεταριάτο των ιμπεριαλιστικών χωρών. Πρέπει στα φανερά να προαγάγουν, να προπαγανδίζουν και να θέτουν σε εφαρμογή το σύνθημα της αγροτικής

επανάστασης, να διαγείρουν τις φαρδιές μάζες των χωρικών για την ανατροπή των γαιοκτημόνων και να καταπολεμούν την αντιδραστική και μεσαιωνική επίδραση του κλήρου, των ιεραποστολών και άλλων παρομοίων στοιχείων».

«Εις αυτές τας χώρας το κυριώτερον έργον είναι να οργανωθούν οι εργάτες και χωρικοί ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ... και να απελευθερωθούν από την επιρροή της εθνικής κεφαλαιοκρατίας, με την οποία μπορούν να γίνουν προσωρινά συμφωνία υπό τον όρον όπως αυτή, η κεφαλαιοκρατία, δεν εμποδίζει την επαναστατική οργάνωση των εργατών και χωρικών, και όπως διεξάγει ένα γνήσιο αγώνα εναντίον του ιμπεριαλισμού».

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Ασαφής Αρχαιοθέτηση, Μπροσούρες, Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου (Κόμμα), Δεκαετία 1930-1931, 1931, Λεμεσός, Εργασιακά, Εθνικισμός/Ακροδεξιά, Ένωση, αγροτικό ζήτημα, Αφορισμός Τεύκρου Ανθία, Εκκλησία της Κύπρου, Κυπριακό Πρόβλημα

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:brochures:cpc:politika_themata&rev=1594743424

Last update: 2025/04/20 19:41

